

ČOKOLÁDA PRO WEHRMACHT

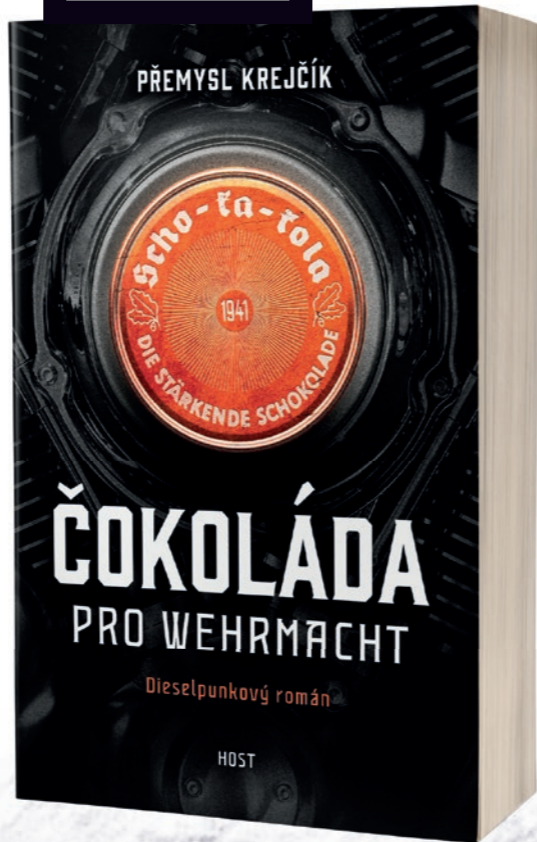
TO JE SILNÝ KAFE

CO BY SE STALO, KDYBY... LONDÝN ZAMÍTL PROVEDENÍ ATENTÁTU NA ŘÍŠSKÉHO PROTEKTORA HEYDRICHA A ZCELA ZMĚNIL STRATEGII PODPORY ČESKOSLOVENSKÉHO ODBOJE? JAK BY SE DAŘILO PARAŠUTISTICKÝM VÝSADKŮM NA ÚZEMÍ PROTEKTORÁTU? CO VŠECHNO BY MOHLO BÝT JINAK? TAK PŘESNĚ O TOMHLE VYPRÁVÍ PŘEMYSL KREJČÍK V NOVÉM ROMÁNU. A DĚLÁ TO OPRAVDU DOBRĚ! text Monika Dvořáková

Myšlenka na možnou existenci plánu tajemného vynálezu židovských vědců nedá spát nikomu, kdo se o nich doslechne. Bylo zrovna tohle důvodem, proč výsadkáři dostali nové úkoly, někteří odešli za hranice a ti, co zůstali, začali pracovat na tajné operaci „Golem“? Sestrojení mechanického člověka by řádně zamíchalo válečnými kartami a není tedy divu, že se o něj zajímá i nacistický nepřítel. Je proto třeba jednat bez odkladu!

Dieseljazz je... ... nejen drsný hudební směr ve světě, kde členové tohoto hnutí nosí černé kravaty se zlatými nitkami a mnozí Češi je podezírají z paktování se s gestapem. Jak jinak si vysvětlit, že dieslákům procházejí divoké večírky uprostřed nacisty obsazené protektorátní Prahy? Je to snad tím, že někteří z nich mají zlaté ručičky a pracují v dílnách, kde se opravují a stále vylepšují hypermoderní motocykly Schlachthund, na nichž se prohání gestapo Prahou? Těžko říct, kdo je

Přemysl Krejčík:
Čokoláda pro wehrmacht
OBÁLKA Ondřej Kostihá / Aditya Joshi
VYDAL Host, Brno 2021
STRAN 295 / CENA 349 Kč
WWW.HOSTBRNO.CZ

kolaborant a kdo odbojář. Myšlenka nadřazeného německého národa a nehynoucí třetí říše se zřejmě nezamlouvá Čechům v žádné známé realitě, ale práškači, jak vidno, existují všude.

Znalosti o historii mít či nemít?

Alternativní realita chutná nejlépe za vědoma, podobně jako parodie.

Pokud si chcete užít všechny detaily a skryté narážky, potřebujete vědět, do kterých terčů se střelují. Ne že byste neměli možnost užít si příběh, ten, pokud je dobře napsaný, by měl fungovat i sám o sobě, ale uteče vám spousta „vtipů“, stejně jako ty dospělácké dětem u rodinného filmu. A přesně takhle se to má s *Čokoládou pro wehrmacht*. Přemysl

PÁNĚ KREJČÍKŮV ZÁKULISNÍ POVZDECH

„Vždycky jsem obdivoval autory, kteří k dílu přikreslí a přidají nějakou mapku. Nikdy jsem neměl podobné ambice. Kdybyste viděli moje kresby, nevěřili byste, že jejich autor je svěprávný. Když jsem se ale dostal k jedné masové scéně na Pražském hradě, nebylo zbylí. Abych to množství figur ukočiroval, musel jsem začít kreslit. Budovy, postavy, jejich pohyb. Poté, co jsem ovšem s odstupem viděl výsledek... Myslím, že větší šanci na úspěch bych dal tomu, kdo se podle toho náčrtku pokusí postavit robota, než tomu, kdo by na jeho základě rekonstruoval půdorys hradního komplexu. Naneštěstí, moje technická zručnost si nijak nezadá s mým výtvarným talentem. Chvilí jsem si ten plánek prohlížel a pak ho raději zničil. Co kdyby se dostal do ruky někomu šikovnějšímu? To si zkrátka nemohu vzít na svědomí.“

Krejčík vystavěl skvěle vypointovaný příběh, který můžete vzít jen jako čistou fabulaci (dokonce ani nemusíte vědět, kterého „čecháckého pisálka“ to tam dychtiví budoucí občané třetí říše zmiňují, když mluví o využití myšlenky umělého člověka na divadle, mrk, mrk). I tak ho budete číst jedním dechem a roztřeseně vyhlížet rozuzlení. Po dočtení si pak můžete dát dohromady souvislosti a rozšířit si vzdělání díky autorově historické doušce na konci knihy.

Ovšem milovníci fabulace a žonglování s historickými cobykdy budou nejspíše chrochtati blahem, potutelně se usmívati a vědoucně pokyvovali hlavou, případně s ní nevěřičně kroutiti a ti se specializací na druhou světovou válku zvláště. Ve světle a stínu reality i historie skutečné se ta Krejčíkova nejeví jako bláznivá či příliš přitažená za vlasy, ale má pořádné grády. Jestli by pro vás byla příjemná, či nikoli, už záleží jen na vás.

P.S. A kdyby se našel nějaký odvážný režisér i dostatek financí, byl by z toho naprosto parádní film. Už dlouho se mi nestalo, že bych při čtení něco viděla v tak živých barvách. Možná je to i díky tomu, že kulisy pražských ulic znám osobně, ale autor na tom má též nepochybně svou zásluhu. ☒

„ROMANTIZUJÍCÍ PŘEDSTAVY, ŽE V JINÉM HISTORICKÉM OBDOBÍ BYLO LÍP, NESDÍLÍM.“ ŘÍKÁ PŘEMYSL KREJČÍK

Jako literát máte poměrně široký záběr, která nitka je vám nejbližší? Píšete raději poezii nebo prózu, povídky, romány, realitu nebo fantastiku a dá se to vůbec takhle říct?

Jako čtenář mám záběr ještě mnohem širší. A možná proto nedokážu psát jen v jednom žánru. Baví mě totiž dělat právě takové knihy, jaké mám v tom období náladu číst. Ale zároveň se snažím, aby to bylo co nejvíc jiné než to, co čtu, což by vám asi řekl každý autor... Snažím se udržet si čtenářsky co

nejširší rozhled, což se pak nejspíš odráží i do psaní. Mám všelijaká období, v nichž sahám po různých knihách, a to vždycky zároveň skládám poezii. A pro moje psaní tohle nejspíš platí úplně stejně.

Víte předem, jestli bude kniha „obyčejná“, či „fantastická“, nebo si to řekne příběh sám?

Obvykle bych tvrdil, že ano, ale právě teď jste mě s takovou otázkou nachytala. Zrovna mám totiž rozdělaný román, který začíná jako „normální“, nicméně

postupně se mi do něj začaly dostávat magicko-realistické prvky, různé mýty a pověry ovlivňující děj. Zašlo to tak daleko, že bez nich by ten příběh najednou nedával smysl. Takže jinými slovy: Doud jsem byl přesvědčený, že to vím. Teď už si to nemyslím.

Vzhledem k tomu, že jste vystudovaný i praktikující historik, máte oblíbenou epochu? Někakou, kdy byste rozhodně nechtěl žít?

Tady bych vás trochu opravil – magistra jsem vystudoval na

Ústavu historických věd, nicméně můj obor byl víceméně literární. Teď dodělávám doktorát v oboru historie, ovšem moje téma je zase spíše literárního charakteru. Konkrétně se zabývám dystopickou prózou do roku 1989. Abych ale odpověděl: Kdybych měl žít v jiné době než v té, ve které žijeme? Asi bych si nevybral. Romantizující představy, že v jiném historickém období bylo líp, nesdílím. V tomhle ohledu přemýšlím praktičtěji. Žijeme ve světě plném různých vymožeností, které

by – podle mě – chyběly většinou z nás, být můžeme být přesvědčení, že ne. Podobně si myslím, že zvyknout si na svět daleké budoucnosti bez zkušenosti s plynutím času až k ní, by bylo obdobně obtížné.

U alternativní historie se vždy nabízí otázka, odkud a jak na vás udeřila inspirace? Co bylo spouštěčem příběhu diesláků a tajemného vynálezu?

První inspirací bylo zjištění, že (v zahraničí a ve výtvarném umění) existuje dieselpunk. Fascinoval mě a chtěl jsem to zkusit sám. Druhou dlouholetá chuť napsat příběh o českých parašutistech nebo o Václavu Morávkovi. Nakonec jsem ty dva nápady spojil v jeden.

Považujete příběh z tohoto alternativního světa za uzavřený, nebo byste se do něj mohl ještě vrátit? Třeba v šedesátých, osmdesátých...

Pokračování psát neumím, respektive vždy, když jsem chtěl, došlo mi, že to už nebude ono. Ale konkrétně u *Čokolády pro wehrmacht* jsem na pokračování nemyslel v žádné fázi textu, ta je pro mě jasně ohraničeným, uzavřeným příběhem. Ale kdo ví, co jednou přijde? Pokud se nestane něco nečekaného, snad by mi mělo zbývat ještě dost života k tomu, abych změnil názor. Může to přijít za rok, za třicet let, nebo nikdy. ☒

PŘEMYSL KREJČÍK (* 1991)

Autor několika básnických a prozaických knih. V březnu vyjde jeho třetí básnická sbírka *Auschwitzu psát nebude*. Za román *Malej NY* (2019) byl nominován na Cenu Jiřího Ortena. Kromě beletristických textů napsal odbornou monografii *Zatmění po utopickém večírku. Sonda do české dystopické prózy 80. let 20. století* (2019). Vedle zmíněného je také šéfredaktor literárního časopisu *Partonyma*. Ve volném čase co nejvíce cestuje. Pokud zrovna nějaká pandemie nezavře hranice.

obrazový materiál: Nakladatelství Host a archiv Přemysla Krejčíka